

Dr. Rónai Ferenc búcsúztatója

2024. január 20-án örökre eltávozott e földi létből az erdésztársadalom kiemelkedő személye, Dr. Rónai Ferenc. A hír, akár egy pusztító robbanás, szomorúságot ... a gyászt hozta magával.

Az igazgatói iroda ajtajai bezárultak. Csak a fájó csend kavargó bent, s ha éppen múlt látszana, a templom fala áhitattal átítatott hideggel válaszol. Az iskola első emeletén, a dicsőség kupáit őrző vitrin mellett, névadónk, Roth Gyula professzor úr arcképe alatt Feri fényképe néz vissza ránk; pont úgy, szelíd mosollyal, mint novemberben. Érzem meleg, baráti kézfogását. ...de fekete szövet öleli lágyan ezt a helyet. A virág, mely a tantestület nevében tisztelettel adóz emléke előtt, hófehér, mint a szakálla, s haja, mikor utoljára találkoztunk. A gyertya, mely rendületlenül lobog, pont olyan, mint Ő maga. Látom magam előtt azt a sportos testalkatú, fegyelmet, bölcsességet sugárzó férfit: a mi fáklyánkat, az embert, csupa nagybetűvel. S ki tudná szebben lefesteni, mit érzünk, mint Kosztolányi Dezső a Halotti beszéd című versében, ami az emléksarokban is olvasható:

„Látjátok feleim, egyszerre meghalt
és itt hagyott minket magunkra. Megcsalt.
Ismertük őt. Nem volt nagy és kiváló,
csak szív, a mi szívünkhöz közel álló.

De nincs már.

Akár a föld.

Jaj, összedőlt

a kincstár.

Okuljatok mindannyian e példán.
Ilyen az ember. Egyedüli példány.
Nem élt belőle több és most sem él
s mint fán se nő egyforma-két levél,
a nagy időn se lesz hozzá hasonló....
Akárki is volt ő, de fény, de hő volt.
Mindenki tudta és hirdette: ő volt....
Úgy fekszik ő, ki küzdve tört a jobbra,
mint önmagának dermedt-néma szobra.

Nem kelti föl se könny, se szó, se vegyszer.
Hol volt, hol nem volt a világon, egyszer.”

De nagy volt! És kiváló! És mindig éreztük, hogy akár egy szívós, étellel teli tölgy, erős gyökerekkel rendelkezik. Ő maga is szeretettel emlékezett vissza nagyszüleire, szüleire, azokra az ifjúkori időkre, mikor még erdőmérnök nagyapja a soproni Erdészeti Technikum tanáráként iskolai rendezvényekre, vadászatokra vitte, s arra, hogy szintén erdőmérnök édesapja az Erdészeti és Faipari Egyetem tanáráként oktatott.

1977-ben végzett okleveles erdőmérnökként. A csodálatos Vértesben állt a magyar erdők szolgálatába, de igazi, hűséges soproniként mindig visszavágyott szeretett városába. A technikum akkori igazgatója, dr. Tuskó László, 1979-ben felvette őt.

Becsületességét, sportszerűségét bizonyítja az is, hogy doktori címét 1986-ban Gödöllőn szerezte, s nem az alma materében, mert édesapja akkor még ott dolgozott.

1990-ben pályázta meg az igazgatói állást, s a tantestület nagy többséggel szavazta meg számára a bizalmat. Azokat az értékeket, melyeket a nagy múltú iskola idős tanáraitól örökölt, mindvégig megőrizte, tovább vitte. Elhivatottságával, szakmai tudásával és kiegyensúlyozottságával mindig példaképként állt előttünk.

Szakmaszeretete, az erdészképzés iránti alázatossága átlépte a soproni iskola határait. Szakmai és tudományos munkája elismeréseként már 1991-ben felkérést kapott az MTA Erdészeti Bizottságában, 1992-ben pedig a Földművelésügyi Minisztérium Erdészeti Szakbizottságában való részvételre. Ő maga a Gyakorló iskolai státusz megszerzését tartotta legnagyobb sikerének, mely 1999-től 2015-ig egyetemi fenntartásba helyezte iskolánkat. A meglévő erdész és faiparos képzés kiegészült környezetvédelmi képzéssel is, s a gyakorló tanítások során rengeteg mérnök-tanár-jelölt fordult meg a tanítási órákon, elsajátítva a szakképzés alapjait, megismerve kollektívánkat, hagyományainkat.

36 éven át munkálkodott az iskolában, az iskoláért. Mindenki, aki kapcsolatba került vele, kiszámítható, megbízható embernek tartotta; soha sem élte meg vezetőszerepét hatalomként.

A diákok életének mindig meghatározó személyisége volt: a fogadalomtételtől a szalagavató bálon át a ballagásig, sőt a későbbi osztálytalálkozókig kísérte sorsukat. A tiszteletet nemcsak megkapta, de meg is adta mindenkinek. Mindenkihez volt egy kedves szava, mosolya, akár tanulóval, technikai dolgozóval vagy tanárral találkozott. Az iroda ajtaja mindig nyitva állt, s igyekezett szolgálni jóban-rosszban a hozzá fordulókat, nemcsak szakmai vagy nevelési kérdésekben, hanem személyes ügyekben is. Vezetői munkájában mindig szem előtt tartotta legfontosabb irányelvét: „Ott segíts, ahol tudsz, ha nem lehet, legalább ne árts.”

Nemcsak karmestere volt az erdészképzés nagy szimfonikus zenekarának, de zeneszerzője is. Írt könyveket, készített tanterveket, dolgozott szakmánk kiemelkedő szaktanácsadójaként, aktívan részt vett az Országos Erdészeti Egyesület Soproni Helyi csoportjának munkájában, nagy szerepet játszott az erdészeti szakképzés folyamatos változása során. Tevékenységeit számos díjjal ismerték el: Bedő Albert emlékérem, Sopron Kiváló Pedagógusa, Magyar Arany Érdemkereszt, Herman Ottó Szellemisége díj. A tavalyi évben jogosulttá vált az Életfa emlékplakett bronz fokozatára is, melyre szerettem volna felterjeszteni, de a Tőle megszokott szerénységgel és alázattal azt mondta, hogy soha nem az elismerésért, a díjakért dolgozott; csak a jobbító szándék vezérelte. Megtiszteltetés maga a gondolat is, de szeretne róla lemondani, s boldog nyugdíjasként élni az életet, melyet a szerető család és a lelkét szárnyra keltő vitorlázás jelentett.

Neve már rég a nagy erdészek névsorába vésődött. Azt az eszmét, melyet ráhagyományoztak elődeink, mi is igyekszünk tovább vinni, így megőrizve Őt is az örökkévalóságnak! Az igazi kormányos a kikötőbe ért; mi pedig lelkünkben, tetteinkben hordozzuk őt.

Kedves Igazgató Úr, Feri! Juhász Gyula Epilógus című versével búcsúzom Tőled:

„A vágyak bágyadt hegedűjén
gyászindulót húzok neked.(...)
Elhantolt álmaim zokognak
a horpadt öblű hegedűn,
és könnyeim, az eltitkoltak,
hullanak a húrra keserűn.”

Köszönöm, hogy megismerhettünk, hogy dolgozhattunk veled. Köszönöm, hogy beszéltél velem, amikor szükségem volt arra. Nyugodj békében!

/Sztójkáné Bodor Ildikó/